

RÁCZ BOGLÁRKA

Sosem ír

sosem írok majd szerelmes verset K-nak, és sosem mondok neki semmi hihetőt, ha mégis szeretnék, előtte minimum tízig elszámolok majd, aztán higgadtan folytatom a leghétköznapibb teendőimet.

az összes lehetséges elképzelt történetet végigjárom, sokkal többről nem lehet szó, K. szerint sem tesz túl jól a felesleges izgalom. titokban mindenkit hozzá hasonlítok. nem sorolom a továbbiakat.

K. nevét

K. nevét beütöm a keresőbe, persze nem csak a kezdő K-t, a teljes nevét, semmihez sem fogható türelmetlenséggel, de nem teszek úgy, mintha bármi közöm lenne hozzá. tulajdonképpen lemondanék minden továbbirol. rutin vagy óvatosság. a találatokat szórakozottan nézem, csak így tudom. K-t a valóságtól elvonatkozttatom, hogy igazából ne értsem meg sosem.

Itt

itt lakom, mondja K. és megnevezi az utcát, ahol most senki sincs, mert egy gondosan megválasztott időpontban hozott magával, előre megtervezte, délelőtt semmikeppén nem bukkanhatnak fel közös ismerőseink.

a postaládáján kicsit megfakult a név, K. ismerősei nem bukkannak fel a napnak ebben az időszakában, sem az ismerősök ismerősei, csak egy ágyneműt teregető egészen apró néni néz, míg K. a kulccsal

babrál, egészen más most, hogy ez a közös tér nem velem közös, K. ideges amiért a zárban nem fordul el, és én nem tudom már miért kell a másik, csak K-t hallgatom ahogyan a kulcsokkal csörög.

Bövényes sátor, Budapest, 2003

